

SZENT PIO ATYA ÉLETÉNEK KRONOLÓGIÁJA

1887. május 25. Pietrelcinában (Benevento megye) megszületik Grazio Forgione és Maria Giuseppa di Nunzio fia.
1887. május 26. A Szent Anna templomban megkeresztelik, a Francesco nevet kapja.
1899. szeptember 27. A beneventói érsek megbérmálja a Szent Anna templomban.
1903. január 6. Novícius lesz a morconei kapucinusoknál.
1903. január 22. Felölti a kapucinusok szerzetesi ruháját, és a Pio testvér nevet veszi fel.
1904. január 25. Gimnáziumi tanulmányi a pianisi Sant'Eliaába szólítják.
1905. október 1. San Marco la Catolába megy filozófiát tanulni.
1907. január 27. Leteszi az ünnepélyes szerzetesi fogadalmat.
1907. október 15. Serracapriolába megy, hogy Agostino atya vezetésével teológiát tanuljon.
1908. december 19. Felveszi a kisebb rendeket Beneventóban.
1908. december 21. Szubdiákónus lesz Beneventóban.
1909. május 15. Egészségi állapota miatt visszatér Pietrelcinába.
1909. július 18. Diákónus lesz a morconei kolostorban.
1910. augusztus 10. Pappá szentelik a beneventói székesegyházban.
1910. augusztus 14. Első szentmiséje szülőfalujában, Pietrelcinában.
1910. augusztus vége. Kezén különös fájdalmat érez, erről szól Benedetto atyának.
1911. október 1. Átköltözik a venafroí kolostorba. Rossz egészségi állapota miatt előljárói Nápolyba küldik kivizsgálásra.
1911. december 7. Visszatér Pietrelcinába.
1915. november 6. Katonai behívót kap, jelentkezik a beneventói parancsnokságon.
1915. december 18. Betegszabadságra hazaengedik Pietrelcinába.
1916. július 28. Először megy San Giovanni Rotondóba.
1917. január 6. Meglátogatja a pompeji Mária-szentélyt, majd visszatér San Giovanni Rotondóba.
1918. március 5. Újra jelentkezik a nápolyi parancsnokságon, ahol végül súlyos betegsége miatt a katonai szolgálatra alkalmatlannak nyilvánítják.
1918. március 18. Véglegesen visszatér San Giovanni Rotondóba.
1918. szeptember 20. A Csodatévő Szűzanya templom szentélyében megkapja a stigmákat.
1919. május 15. Romanelli professzor megvizsgálja sebeit.
1919. július-október. Újabb és újabb orvosi vizsgálat következik.
1920. június. Felmerül annak lehetősége, hogy elmozdítják.
1922. június 4. Előljárói „megfigyelés alá” helyezik.
1923. június 17. Megtiltják Pio atyának, hogy nyilvánosan misézzen, és hogy válaszoljon a neki érkező levelekre.

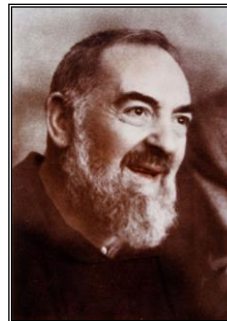
1923. június 25. A nép tiltakozó megmozdulást szervez a korlátozások miatt.
1923. június 26. Ismét a kolostor templomában miséznek.
1923. augusztus 8. Előljárói elrendelik, hogy helyezték át Anconába.
1923. augusztus 17. A rendeletet visszavonják.
1925. április 22. A hívek tiltakoznak, mert Pio atyát korlátozzák a gyóntatásban.
1927. március 26. Monsignore Bevilacqua apostoli látogatásának kezdete.
1927. április 5. Az apostoli látogatás (vizsgálat) vége.
1928. július 10. Újabb szentszéki vizsgálat.
1929. január 3. San Giovanni Rotondóban meghal Pio atya édesanyja, Maria Giuseppa di Nunzio.
1931. június 9. Mindenféle szolgálatot megtiltanak neki, csak magánmisét mutathat be.
1933. március 14. A Szent Offícium ismét vizsgálatot tart.
1933. június 24. Pio atya fogadja Manfredónia új érsekének, monsignore Cesaranónak látogatását.
1933. július 16. Ismét celebrál misét a templomban a hívek nagy lelkesedésétől övezve.
1934. március 25. Ismét gyóntathatja a férfiakat.
1934. május 12. Nők is gyónhatnak újra nála.
1946. október 7. San Giovanni Rotondóban meghal édesapja, Grazio Forgione.
1947. május 19. Megkezdődnek a „Szenvedés Enyhítésének Háza” építési munkálatai.
1956. május 5. Ünnepélyesen átadják a „Szenvedés Enyhítésének Házát”.
1956. július 2. Az új templom alapkövének letétele.
1957. április 4. XII Piusz pápa kinevezi a Ferences Harmadrend igazgatójává, és megbízza a „Ház” vezetésével.
- 1959 nyara. Súlyosan megbetegszik. Miután a Fatimai Szűzanya szobra elindul San Giovanni Rotondóból, ismét celebrál misét a templomban.
1964. május 11. A Szentszék minden javak egyetemes örökösének nevezi ki.
1967. május 9. San Giovanni Rotondóban meghal bátyja, Michele.
1968. március 29. Fáradtan és megkeseredetten tolószékbe kényszerül.
1968. szeptember 22. Hajnali 5 órakor celebrálja utolsó szentmiséjét.
1968. szeptember 23. Hazatér az Égi Atyához.
1969. november 4. A kapucinusok generális posztulátora kéri a boldoggá és szentté avatási eljárás megkezdését.
1983. március 20. A Csodatévő Szűzanya templomában kezdetét veszi Pio atya boldoggá és szentté avatásának pere.
1999. május 2. II. János Pál pápa Rómában boldoggá avatja.
2002. június 16. Pio atyát a szentek között tiszteljük. Ünnepe: szept. 23.

BESZÁMOLÓ EGY NYÁRI ZARÁNDOKÚTRÓL...

Egy szent nyomdokain

2010. július 19-én a hajnali órában keltünk útra. Nagy szentek nyomába indultunk, akik az Egyház történetének kiemelkedő alakjai voltak. Első uticélunk Assisi volt. Ez a város két nagy szent, Szent Ferenc és Szent Klára nyugóhelye. A város utcáin járva azon gondolkodtam és csodálkoztam, hogy mintegy nyolc évszázaddal ezelőtt e két szent ember is ezeken az utakon járt, tanították a népet. A szentek sírjainál imáinkban kértük a közbenjárásukat családunkért, barátainkért és más fontos szándékukért. Az assisi szenteket elhagyva következő célunk Lanciano volt. Ennek a városnak templomában őrzik Egyházunk első és legnagyobb eucharisztikus csodájának ereklyéit. A 8. században egy bazilita szerzetesnek kétségei támadtak, hogy Jézus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben. A szentmise bemutatása közben az átváltoztatásnál az ostya valóban élő hússá, a bor pedig valódi vérré változott. E szent helyek meglátogatása után tovább indultunk zarándoklatunk fő célja felé, korunk egyik legnagyobb szentjének városába, a Foggia megyében található San Giovanni Rotondóba. Utazásunk célhoz ért, melyért abban a templomba adhattunk hálát szentmisével, amelyben Szent Pio atya mintegy 50 évvel ezelőtt éveken keresztül minden nap bemutatta a legszentebb áldozatot. Meglátogattuk azt a kolostort is, ahol életének nagy részét töltötte, azt a helyet, ahol élt ebben az időben, azt a keresztet, amely előtt imádkozva kapta meg Krisztus szenvedésének jeleit, a stigmákat, valamint azt a gyóntatószéket, melyben napi 10-12 órát eltöltve mentette meg az Istentől eltávolodottak lelkét. Mindezek után meglátogattuk azt az új bazilikát, amelyet már az Ő tiszteletére szenteltek, és amelynek altemplomában őrzik a szent romlatlan állapotban lévő testét. Nagy öröm és boldogság töltött el, amikor ezeket a helyeket meglátogathattam, a Szent nyomában járva, és közbenjárását kérve imádkozhattam szerettemért. A következő nap uticélja Pio atya szülőfaluja, Pietrelcina volt. A szentmise után ellátogattunk a Szent Mihály barlanghoz, aki Pio atya életében nagyon fontos szerepet játszott a gonosz elleni küzdelemben. Végigjártuk azokat a helyeket, ahol Pio atya született, keresztelkedett, élt szüleivel. Hazafelé indulva megtekintettük Szűz Mária egyik legnagyobb itáliai kegyhelyét, Loretot. Ezen a helyen áll a Szent Ház, a Szűzanya názáreti házában magában foglaló hatalmas, késő gótikus stílusban épült bazilika. A hagyomány szerint, amikor a kereszties lovagokat kiűzték Palesztinából, Szűz Mária házában ezen első része került Loretoba. Utazásunk utolsó napján búcsúzóul meglátogattuk Padova nagy szentjét, Szent Antalt. Hozzá is imádkoztunk, közbenjárását kérve a nehézségek leküzdésére és áldását életünkre. Felejthetetlen utazás volt. Szent Ferenc, Szent Klára, Szent Pio atya és Szent Antal nyomában járva biztosan állíthatom, hogy mindannyiunk élete, akik e zarándoklaton részt vettünk, jobbá vált azon sok kegyelem által, melyeket kaphattunk ezen az úton. Bízom benne, hogy még nagyon sokan - nyomunkban járva - el fog jutni e szentek kegyhelyeire, hogy megtapasztalhassák azokat a kegyelmeket, amelyek engem is elhatározásokra, változásokra sarkalltak.

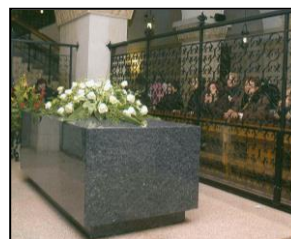
(Nagy Tamás)

„A kereszt a szeretet záloga. A kereszt a megbocsátás váltságdíja. Az a szeretet, mely nem a keresztből táplálkozik, szalmaláng, és nem igazi szeretet.”

Padre Pio
3/10.

Pio atya sírja az emlékezés és az ima helye

„... A következő napok a megrendült gyász jegyében teltek. Pio atya holttestét szeptember 23. hétfőjétől, szeptember 26. csütörtökéig tartották ravatalon a kolostor templomában. Több tízezer ember gyűlt össze, hogy búcsút vegyenek tőle. A templom éjjel-nappal nyitva volt, folyamatosan miséztek, sok pap váltotta egymást az oltárnál. Az emberek buzgón imádkoztak, és három éjen át virrasztottak az atya holtteste mellett.

Sokat köszönhetünk neki. Ki mérhetné fel, mennyit segített nekünk imáival és áldozatokkal teli életével?

1968. szeptember 27-én, pénteken Pio atya testét örök nyugalomra helyezték a főoltár alatti kriptába, a San Giovanni Rotondó-i Kegyelmes Miasszonyunk kolostor templomában.

Mindig sokan imádkoznak a néma kriptában. Pio atya sírja az emlékezés és az ima helye. Élete során Pio atya mindenekelőtt a szenvedőket, az elcsüggedteket, és azokat vonzotta maga köré, akik a segítségét kérték, hogy enyhítsen fájdalmukon és erőt, bátorítást, támogatást nyújtson nekik. Sírhelye ma azok menedéke, akik otthont keresnek és segítségért esedeznek. Olyanokban sincs hiány, akik köszönetet mondani érznek. Sokaknak segített és sokak ügyében járt közben. Nem mindenki olyan szerencsés, hogy személyesen ellátogathasson Pio atya sírjához. De akárhol is vagyunk, imáink által mindig elérhetjük őt.

Imádkozzunk azért, hogy a közelünkben maradjon, továbbra is közbenjárjon érdekünkben, és megmaradjon lelkiatyánknak, aki figyel bennünket és enyhít gondjainkon.

Adassék meg, hogy mindannyiunk számára kieszközölhesse a kegyet, hogy hittel, örömmel és hálával élhessük életünket – mi, akiknek az atya példamutatásával, imáival, áldozataival, valamint intó és bátorító szavaival felfedte a Krisztushoz és Isten szeretetéhez vezető utat. Ámen.

Részlet Madame K. Tangari: Történetek Pio atyáról című könyvéből